

Armatimi i Perëndisë (6:13–18)

Djali vazhdimisht kërkon mundësi për të na gjetur të pavëmendshëm. Satani është i papërkulur. Në mësimin “Jemi në luftë”, pamë se si ai na lufton. Ai nuk do tëpushojë së kërkuari për të shkatërruar sa më shumë jetë që të mundet. Duhet të kuptoni se djalli është armiku më i madh i familjes suaj. Përgatituni të përballoni sulmin e tij. Ai do t’ju sulmojë vazhdimisht gjatë gjithë jetës suaj.

Kjo është arsyeja se pse fjalët e fundit të Palit drejtuar Efesianëve tingëllojnë kaq urgjente:

Prandaj merrni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e mbrapshtë dhe të mbeteni më këmbë pasi t’i keni kryer çdo gjë. Qëndroni, pra, të fortë, duke patur në ijë brezin e së vërtetës, të veshur me parzmoren e drejtësisë, dhe duke mbathur këmbët me gatishmërinë e ungjillit të paqes, mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut. Merrni edhe përkrenaren e shpëtimit dhe shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë, duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit në Frymën, duke ndenjtur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët (6:13–18).

A keni kaluar ndonjëherë ndonjë krizë shpirtërore? Mund të jeni të dekurajuar apo zemërlëshuar, ose një tundim i fortë mund të zgjasë. Mund të shqetësoheni për fëmijën tuaj adoleshent: A përpiqen shokët e tij t’i ofrojnë drogë? A përpiqen shoqet e saj ta bindin të nisë aktivitetin seksual? Po për sa i përket kishës lokale? A ndodhin mosmarrëveshjet

thjesht për shkak të opinionëve të ndryshme të njerëzve, apo është djalli ai që po pëpiqet të përçajë bashkësinë? Në qoftë se ju duket se jeta juaj është në krizë, se ju dhe ata që ju rrethojnë po rrënoheni, se bota po ju shembet nën këmbë, atëherë mund të thoni se po përjetoni një krizë shpirtërore. Fjalët e Palit përmbajnë lajme të mira për ju. Mund të luftoni kundër këtyre. Mund të bëni diçka për veten tuaj në këtë rast. Mund të fitoni!

Kristianët i përballojnë sulmet e djallit kur mbështeten te Perëndia dhe tek armët që Ai ofron.

ARMËT PËR LUFTIM

Për luftën shpirtërore duhen armë shpirtërore. Pushkët, sistemet e alarmit dhe mësimet e karatesë nuk do t’ju mbrojnë në rast të një krize shpirtërore. Kriza shpirtërore ka të bëjë me një mjedis tjetër, jashtë kësaj bote fizike dhe të dukshme në të cilën jetojmë. Te Letra drejtuar Efesianëve Pali përmend dy herë betejën tonë shpirtërore kundër forcave të padukshme shpirtërore. Në kapitullin 2 Pali u kujton lexuesve jetën e tyre të vjetër pa Krishtin: «Ai ju dha jetë edhe juve, që ishit të vdekur në faje dhe në mëkate, në të cilat keni ecur dikur, sipas ecjes së kësaj bote, sipas prijësit të pushtetit të erës, sipas frymës që vepron tani në bijtë e mosbindjes» (2:1–2). Çfarë do të thotë Pali me këtë? Lexuesit e tij ishin dikur në anën e të humburve në betejën me djallin.

Në Krishtin, ne vijmë në anën e fitimtarëve. A

do të thotë kjo se beteja ka mbaruar? Jo, djalli është akoma atje. Në qoftë se vendosim të mos shqetësohemi më për të, ai do na mposhtë. Megjithatë, në qoftë se dëgjojmë Fjalën e Perëndisë, mund të marrim nga fuqia e Perëndisë dhe të përdorim armatimin e Tij për të mposhtur djallin.

Çfarë përfshihet në armatimin e Perëndisë? Pali dha gjashtë armë.

1. *Brezi i së vërtetës*. «Qëndroni, pra, të fortë, duke patur në ijë brezin e së vërtetës» (6:14a). Një nga pajisjet e armatimit të një ushtari në kohën e Palit ishte brezi i tij. Brezi shërbente për dy qëllime: (1) për të mbajtur uniformën e tij në mënyrë që të mos pengohej gjatë luftimit apo marshimit dhe (2) për të mbajtur në vend shpatën e tij. Kur ushtari vinte brezin, kjo donte të thoshte se ai ishte gati për të luftuar. Kjo përcillte vetëbesim për të kryer punën me sukses.

Mund ta sfidojmë djallin me vetëbesim, vetëbesim ky, që është i lidhur me të vërtetën. E vërteta i referohet mësimit dhe praktikës. Jo vetëm që duhet ta besojmë të vërtetën e Perëndisë, por duhet gjithashtu të kërkojmë që me sinqeritet të jetojmë sipas saj çdo ditë. Jo vetëm duhet ta shpallim të vërtetën e Perëndisë, por ajo duhet të duket në jetën tonë. Ky kombinim i teorisë me praktikën, i të vërtetës me sinqeritetin për të jetuar sipas saj, u jep kristianëve vetëbesim e gatishmëri për të luftuar djallin. Vetëm njohja e së vërtetës nuk mjafton. Duhet të jemi të sinqertë në përpjekjet tona për të jetuar sipas saj.

2. *Parzmorja e drejtësisë*. Duhet të qëndrojmë të fortë «të veshur me parzmoren e drejtësisë» (6:14b). Parzmorja e ushtarit ishte një pjesë metalike që mbulonte dhe mbronte pjesën e përparme të trupit të tij. Pali thotë se Perëndia na ka dhënë mbrojtjen e drejtësisë. Drejtësia ka të bëjë me mënyrën si na konsideron Perëndia. Edhe pse kemi mëkatuar dhe meritojmë dënimin e përjetshëm, Perëndia i ka shpallur kristianët të drejtë në Krisht. Te 2 Korintasve 5:21 lexojmë: «Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihnte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të.»

Mund të zgjedhim gjithashtu të jetojmë me drejtësi. Mund të zgjedhim të jetojmë në një mënyrë që lavdëron Perëndinë. Kjo zgjedhje e bërë çdo ditë, do na ndihmojë të përballojmë çdo gjë që djalli sjell në rrugën tonë.

3. *Mbathja shpirtërore*. Ne qëndrojmë të fortë

«duke mbathur këmbët me gatishmërinë e ungjillit të paqes» (6:15). Ushtarët romakë mbanin këpucë gjysma që ishin të hapura në majë. Këpucët kishin thumba nga poshtë, të cilët shërbenin për të njëjtin qëllim për të cilin shërbejnë edhe thumbat e këpucëve të futbollit sot. Ato i ndihmonin ushtarët në ecje dhe gjithashtu i ndihmonin të mos rrëshqisnin gjatë luftimit. Shumica e luftimit ishte trup me trup, kështu që këto këpucë u jepnin ushtarëve romakë përparësi.

Kristianët kanë paqe prej Perëndisë që t'i ndihmojë të mos bien në përleshje. Së pari, ata kanë paqe *me Perëndinë*: «Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë» (Romakëve 5:1). Gjithashtu, kanë paqen *e Perëndisë*, që ia tejkalon çdo zgjuarsie. Ajo «do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus» (Filipianëve 4:7). Duke ecur pranë Perëndisë ne kemi një ndjenjë mirëqenieje dhe djalli e urren këtë. Ai preferon të na mbajë në trazirë, të shqetësuar për mungesën e të ardhurave për përbalimin e jetesës, të demoralizuar për sëmundjet tona dhe të dërrmuar shpirtërisht. Djalli do që të na zhveshë nga paqja. Ai dekurajohet kur shikon kristianë që dinë si të marrin nga paqja e Perëndisë, kur hasin në vështirësi në jetë.

4. *Mburoja e besimit*. «Mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarrta të të ligut» (6:16). Mburoja e ushtarit romak ishte e madhe. Ishte pothuajse po aq e gjatë dhe e gjerë sa dhe vetë ushtari. Ajo e mbulonte atë plotësisht dhe e mbronte, veçanërisht kundër shigjetave. Besimi ynë kryen të njëjtin funksion. Besimi mbledh premtimet e Perëndisë dhe i përdor ato kundër shigjetave të djallit: frikës, demoralizimit, mospranimi, qortimit dhe çdo gjëje tjetër që na vërsulet.

Para ca kohësh, lexuam së bashku me një grup kristianësh disa nga premtimet e Perëndisë. Secili prej nesh zgjodhi një premtim që i përshtatej asaj që po përjetonte. Ishte inkurajuese të dije se premtimet e Perëndisë janë për çdo pjesë të jetës sonë. Premtimet e Tij na ngrenë moralisht, na japin kurajo dhe na mbrojnë nga e keqja.

5. *Përkrenarja e shpëtimit*. «Merrni edhe përkrenarë e shpëtimit» (6:17a). Përkrenarja e mbron kokën e ushtarit nga goditjet vdekjeprurëse. Shpëti-mi që kemi nga Perëndia është sikur Perëndia të na thotë: «Në qoftë se vazhdoni të ecni me anë të

besimit, djalli nuk do të mund t'ju japë kurrë një gjuajtje vdekjeprurëse. Ai nuk mund t'ju rrëmbejë shpëtimin.» Ju mund t'i ktheni shpinën shpëtimit, por djalli nuk mund t'ju rrëmbejë atë. Perëndia ju jep përkrenaren e shpëtimit. Si kristianë, ju mund të jeni të sigurtë për jetën e përjetshme në Krisht.

6. *Shpata e Frymës.* Një armë tjetër nga Perëndia është edhe «shpata e Frymës, që është fjala e Perëndisë» (6:17b). Nga të gjashta armët e përmendura, shpata është e vetmja që mund të përdoret për mbrojtje dhe për sulm. Fjala e Perëndisë është e tillë. Ajo ka aftësi mbrojtëse dhe sulmuese. Për qëllime mbrojtjeje, ne e përdorim Fjalën e Perëndisë për t'u rezistuar tundimeve, ashtu si bëri Jezusi, kur citoi Shkrimet gjatë takimit me Satanin në shkretëtirë (Mateu 4:1–11). Për qëllime sulmi, ne e përdorim Fjalën e Tij për ungjillizim. Ungjilli është fuqia e Perëndisë për shpëtim (Romakëve 1:16). Ne e përdorim Fjalën e Tij për t'i nxjerrë njerëzit nga mbretëria e errësirës dhe për t'i sjellë në mbretërinë e Perëndisë. Fjala na ndihmon që të luftojmë djallin.

Këto gjashtë armë së bashku përbëjnë armatimin e Perëndisë. Perëndia na i ofron ato, por ne duhet t'i veshim. A e keni veshur këtë armatim?

A e përballoni djallin me mirëbesimin që vjen nga një ecje e sinqertë dhe pa ngurrim me Perëndinë? A e luftoni Satanin duke qenë të vendosur që çdo ditë të merrni ato vendime që do Perëndia? A u rezistoni sulmeve të djallit ndaj ndjenjave tuaja me paqen që ofron Perëndia? A besoni në premtimet e Perëndisë për t'u mbrojtur nga çdo gjuajtje e djallit? A keni besim në shpëtimin tuaj? A e lexoni Fjalën e Perëndisë çdo ditë në mënyrë që ta përdorni atë në jetën tuaj? A e keni veshur gjithë armatimin e Perëndisë? Perëndia na jep armët e nevojshme për luftim.

LUTJA ËSHTË E NEVOJSHME PËR LUFTË

Pali përmendi një burim tjetër jetësor që Perëndia u jep njerëzve të Tij: «Duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët» (6:18). Pali tha se Perëndia na jep lutjen për luftë. Pse? Sepse për të veshur armatimin e Perëndisë nevojitet lutje. Lutja shpreh varësinë tonë ndaj Perëndisë. Kur nuk lutemi, është njësoj sikur themi: «Nuk kam nevojë për Perëndinë. Mund të bëj shumë mirë edhe pa Të. Mund t'ia dal edhe i vetëm.» Ky lloj qëndrimi na

garanton disfatën shpirtërore. Asnjëri prej nesh nuk mund ta fitojë luftën kundër djallit i vetëm. Lutja na mban të fokusuar te Perëndia.

Vini re përdorimin e fjalës «çdo» në udhëzimet e Palit lidhur me lutjen në vargun 6:18. Fjalët e tij na tërheqin vëmendjen për gjerësinë e lutjes në jetën tonë si kristianë, duke e përdorur fjalën «çdo» katër herë.

1. *Duhet të lutemi në çdo kohë.* Për të luftuar kundër djallit dhe për të fituar, duhet ta bëjmë lutjen praktikë të përditshme.

2. *Duhet të lutemi me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit.* Duhet të komunikojmë me Perëndinë në shumë mënyra për sa i përket asaj që po ndodh në jetën tonë. Situatat mund të kërkojnë rrëfim, falenderim, ndërhyrje, adhurim, lavdërim, këngë apo ndonjë lloj tjetër lutjeje.

3. *Duhet të lutemi pa pushim.* Kur Jezusi u lut në Gjetsemani, dishepujt fjetën. Kjo është tendenca e njerëzve. Na zë «gjumi» apo e humbasim ndjenjën e urgjencës për lutje, në një kohë që duhet të lutemi.

4. *Duhet të lutemi për gjithë kristianët.* Perëndia do që ta kuptojmë se ne, kristianët, duhet të punojmë së bashku në luftën tonë kundër djallit. Familja e bashkuar e Perëndisë, ku secili lutet për njëritjetrin, mund të qëndrojë e fortë kundër sulmeve të Satanit.

Për vite me radhë jam përpjekur që ta bëj praktikë të përditshme lutjen. Kristianë të tjerë më kanë treguar se si edhe ata dështojnë në zbatimin e kësaj praktike. Pse nuk lutemi dot aq sa duhet? Mendoj se ka shumë arsye, por le të shikojmë çfarë thotë Xhon Pajper në librin e tij «*Në kërkim të Perëndisë*».

Vetëm në qofsha tërësisht i gabuar, një nga arsyet kryesore se pse shumica e fëmijëve të Perëndisë nuk luten shumë nuk është se ata nuk duan, por se nuk e bëjnë me plan që të luten. Në qoftë se doni të shkoni për pushime për katër javë, nuk mund të ngriheni papritur një mëngjes dhe të thoni «Le të nisemi sot me pushime!» Nuk mund të niseni ashtu, se nuk jeni gati, s'dini ku të shkoni dhe s'keni planifikuar asgjë.

Por kjo është mënyra në të cilën shumë prej nesh luten. Ne ngrihemi çdo ditë dhe e vëmë re se lutja duhet të jetë pjesë e jetës sonë, por asnjëherë nuk jemi gati. Nuk dimë ku të shkojmë. Nuk kemi planifikuar asgjë. S'kemi kohë. Nuk ka vend për lutjen në ditën tonë aq të ngarkuar me punë dhe aktivitete të ndryshme. Dhe të gjithë e dimë se, nëse ia lemë kohën dhe objektin e lutjeve rastësisë, lutjet tona nuk do të kenë një rrjedhë spontane dhe të natyrshme. E kundërta e planifikimit është rutina e zakonshme. Në qoftë se nuk bëni plane për pushimet tuaja ka të ngjarë që të rriini në shtëpi e të shikoni

televizor! Rrjedha natyrale, e paplanifikuar, e jetës shpirtërore mbytet në detin e trazuar të jetës (rutinës) së përditshme. Mbani mend: ju jeni në garë, ju jeni në betejë. Në qoftë se doni të përtëriini komunikimin tuaj me Perëndinë, me anë të lutjes, duhet të planifikoni për këtë ndryshim.

Prandaj, thirrja ime e thjeshtë është kjo: Le të rishqyrtojmë sot se cilat janë përparësitë tona dhe se ku qëndron lutja në lidhje me to. Gjeni zgjidhje të reja. Lejojeni Perëndinë të veprojë më shumë në jetën tuaj. Caktoni një kohë. Caktoni një vend. Zgjidhni një pjesë nga Shkrimi që t'ju drejtojë. Mos u tmerroni nga presioni i një dite të zënë me punë. Të gjithë kemi nevojë për të ndërruar drejtim gjatë ecjes. Le të jetë sot dita për të filluar një jetë të re në lutje për lavdinë e Perëndisë dhe për kënaqësinë tuaj të plotë.

KONKLUZION

Çfarë veprimesh do ndërmerrni për të luftuar kundër djallit? Çfarë do të bëni për të mbrojtur

familjen tuaj kur ndodheni në krizë shpirtërore? Si mund t'i ndihmoni motrat dhe vëllezërit tuaj në Krisht që të fitojnë betejën kundër forcave të errësirës?

Përgjigjja gjendet në fjalët e apostullit:

Prandaj, merrni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e mbrapshtë dhe të mbeteni më këmbë pasi të keni kryer çdo gjë. Qëndroni, pra, të fortë, duke patur në ijë brezin e së vërtetës, të veshur me parzmoren e drejtësisë, dhe duke mbathur këmbët me gathshmërinë e ungjillit të paqes, mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut. Merrni edhe përkrenaren e shpëtimit dhe shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë, duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët (6:13–18).

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: *"Efesianëve"*
© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara